

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vera Concilii Tridentini Historia

Contra falsam Petri Suauis Polani narrationem

Pallavicino, Sforza

Antverpiae, 1670

Capvt XVII. Suauis mendacia de memorata Sessione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11665

ita res habuit: Primo Decreto recitato singuli absolute dixerunt, *Placet, exceptis iis qui sequuntur: Granatensis schedam dedit in hanc sententiam: Ea verba, Proponentibus Legatis & Præsidentibus, mihi non placent, utpote noua & non necessaria, nec opportuna, præsertim his temporibus. Idcirco peto, ut Concilij scriba meam hanc sententiam referat in Acta simul cum Decreto, & authenticas mihi tabulas tradat.* Franciscus Blancus, Episcopus Auriensis, schedulam protulit a duersus eadem Decreti verba, & tamquam insolita, & tamquam sonantia restrictionem indecoram Conciliis Oecumenicis, & tamquam non posita in Diplomate, cui aperiendæ Synodi Decretum erat conformandum. Andreas à Cuesta, & Antonius Corromerus, Legionensis alter, alter Almeriensis Episcopus, dixerunt, *Sibi placere Decretum, modo Legati id proponerent, quod Concilio visum esset dignum ut proponeretur.* Dein vniuersè comprobatum fuit alterum Decretum, quo futura Sessio die 26. Februarij indicebatur.

1562.

6 Huic solemnī functioni interfuere, præter Cardinales & Mantuanum Ducem, centum & sex Episcopi, quatuor Abbates mitrati, quatuor summi Regularium Præpositi. Defuerunt Oratores Principum: qui enim ex illis prior accessit, Tridentum peruenit eâ planè horâ, quâ in Æde maxima Patres aderant. Hic fuit Georgius Drafcouizius, ex Croatia, Quinque Ecclesiarum Episcopus, filius sororis^f interfecti Georgij Cardinalis Martinusij, de quo alibi dictum est, Orator Cæsaris, quatenus Hungariæ Regis. Videtur tam sublimium dramatum scena nondum suum iubar & maiestatem obtinere, donec in eam prodeat qui regiam personam agat:

^e Litteræ Legatorum ad Borromæum, 19. Ianuar. 1562. & Acta, quamuis aliqui numerum cum aliqua varietate recensent. ^f Epistola Archiepiscopi Iadrensis, 12. Februarij 1562.

C A P V T XVII.

Suavis mendacia de memorata Sessione.

Huius Sessionis imaginem expingit Suavis consuetis sibi mendaciis maculosam. Narrat, Legatos post cœtum generalem dedisse operam Decreto formando: sed cum animaduertent ex priuatis colloquiis, Episcopos re ipsa omnino animum adiecisse ad ampliandam iurisdictionem suam, & ad Pontificiam minuendam, studuisse per eam artem illud concipere, ut hinc libertas proponendi Patribus adimeretur, hinc ratione tam occultâ id ipsum fieret, ut vix intelligi posset; ac propterea post plurimum studij ea verba posuisse, *Proponentibus Legatis.* Immanis enim uerò falsitas! Sicuti diximus ex litterarum Actorumque testimonio, non modò Decretum iam disertè formatum cum verbis memoratis per-

Pars II.

T t t

lectum

1562. lectum fuit ante triduum in publico conuentu, sed prius etiam priuatim ostensum fuerat Granatenſi, cuiusque focis, quod ab ipsis ex-penderetur. Præterea, tametsi & ipse Granatenſis & reliqui tunc illud concorditer comprobassent, obstacula tamen ab eo postmo-dum obiecta sunt, & ante Sessionem euulgata; adeoque potuit à sin-gulis ea de illis haberi ratio, quæ cuique videretur, antequam sen-tentias pronuntiarent.

^a Vide li-brum 8. cap. 4. & li-brum 9. cap. 7.

Nec tunc primùm Legati eam sibi prærogatiuam tribuebant, vt ipsi solùm proponerent: sed Montanus Cardinalis eandem pro-fessus fuerat, & constanter sustinuerat a Paulo III. sedente: cumque id ipsum illi obiiceretur, hoc pacto videlicet reliquorum linguas li-gatum iri, qui rem aliquam agnoscerent propositionis indigam, & a Legatis neglectam; ipse responderat, Cuiusque sic exultimari licere illud exponere per opportunitatem suæ proferendæ senten-tiæ de alio argumento. Ea verò forma libertatis postea experimen-to patuerat non commentitium quid, aut animo tantùm cogitabile, quod ad opus deduci non posset; sed seruata semper fuit in Con-cilio, in quo, quoties & quo tempore illud perstitit, visum est licere cuilibet exprimere quid sentiret, etiam in Legatos & in Pontifi-cem; nullo iis, qui sententiam erant dicturi, iniecto fræno, per exem-plum illius surdæ pœnæ vel vltionis, iis qui dixerant, dissimulan-ter inflictæ. Quod palàm fuit in Braccio Martello, Fædularum An-tistite, audentissimo, sicuti vidimus in huiusmodi contentionibus cum Montano tunc primo Legato qui postea Romanus Pontifex Iulius III. hominem remuneratus est. Ceterùm apud se quisque perpendat, quænam oriretur confusio in cætu plurimo-rum capitum, quorum singula (pro eo ac omnium mos est, præter-tem imperitantium) prudentiam sibi arrogat ad humanum genus reformandum, si eorum singulis daretur potestas proponendi, & in disceptationem vocandi extra ordinem quidquid ipsis in mentem veniret. Quando nam vniquam conuentus absolueretur? quando grauiſſima Decreta, maximeque fructuosa perficerentur? Non so-lùm in conuentibus vnius capituli auctoritati subiectis, cuiusmodi sunt Concilia, sed in iis etiam qui habentur in plurium dominatu, hæc proponendi potestas ad paucos coarctari solet; cum contingat in qualicumque hominum multitudine, vt plus minusve insit aliquid plebeium, adeoque ignorantia, audaciæ, loquacitatis, & per-turbatæ affectionis. Id autem obseruatum fuit ab Amulio Cardina-li ^b, expertissimo Senatore magnæ Reipublicæ liberæ, dum hac de re scribens ad Seripandum, hæc verba vsurpauit: *Ita fit in Senatu Ve-*

^b Litteræ A-mulij ad Se-ripandum, 18. Februar. 1562.

neto, qui moderatissimus est, & in aliis conuentibus magno consilio delibe-
rantibus, ubi pars aliqua, hoc est, pauci proponunt, & cuncti decernunt:
& in comperto est, has rationes plurimi fuisse habitas ab illis Patri-
bus, quandoquidem in tanta suffragatorum frequentia, qui natione
uarij, omnesque, ut fert natura, de libertate ac potestate solliciti
erant, tot Patres Decretum illud vnanimes exceperunt, duobus
tantum Hispanis refragantibus.

3 Duobus inquam solis, propterea quod alterum Suavis menda-
cium est, quatuor modò nominatos Hispanos omnes eiusdem fuisse
sententiæ in reprobando Decreto, cum in hoc solus Auriensis
cum Granatensi conuenerit; sed Episcopi Legionensis & Almerien-
sis sibi probari Decretum responderunt, modò Legati proponerent
id quod videretur Concilio dignum ut proponeretur; quod hone-
stissimum erat: siquidem ubi non vnus tantummodò ex Patribus,
sed Synodus, hoc est, ipsorum plerique in conuentu petiissent à Le-
gatis ut aliquid proponeretur, quis dubitat id silentio prætereun-
dum non fuisse?

4 Expendendus nobis superest modus, quo Suavis affert summam
latinæ concionis, habitæ ab Archiepiscopo Rhegino. Diuinæ pro-
uidentia laus est, ut fraus nesciat esse cauta, adeoque diu se obtege-
re nequaquam possit. Hæc oratio, & omnes reliquæ in Concilio reci-
tata, extant in volumine typis peruulgato^d, & tamen audet tam
crebrò Suavis earum sententiam adulterare, contaminare, & ob-
scurare apertâ malignitate. Id in multis ostendimus: in hoc idem
confirmemus; de quo sic ille: *Dixit, auctoritatem Ecclesie minorem
non esse verbi Diuini auctoritate: ab Ecclesia Sabbathum, à Deo iam insti-
tutum, in diem Dominicum fuisse commutatum, sublatamq; Circumcisio-
nem, ab ipso Deo diserte imperatam: hæc præcepta non Christi prædicatio-
ne, sed Ecclesie auctoritate fuisse mutata. Cohortatus est Patres, ut laborem
constanter inirent contra Protestantes, certi, quemadmodum Spiritus San-
ctus nequit errare, ita ipsos decipi non posse.*

^d Louanij
edito, an-
no 1567.

5 Cuncta sunt adeò mutilata ac distorta, ut per ea pulchrum cor-
pus monstri specie depingatur; cum enim autographum conflu-
tum fuerit sincerâ doctrinâ, formisque decentibus, expicta imago
illud refert aut in re malè sanum, aut certè in modo deforme.
Thema propositum à Rhegino, fuit Auctoritas Ecclesie & Conci-
liorum, & eorum firmitudo quæ ab ipsis sancita iam erant. Et quo-
niam hæretici contendebant, solam credendi vel operandi nor-
mam esse sacram Scripturam; dixit ille, uti sacræ Scripturæ, ita et-
iam Ecclesie auctoritatem à Deo esse, & per mutuam inter se con-

1562. uenientiam alteram ab altera confirmari: in Scriptura legi: *qui audit, aut despici Ecclesiam, ab ipso audiri, aut despici Deum*; atque ab Ecclesia vicissim agnosci veras Scripturas pro Diuinis, easque ab apocryphis discerni, & venerandas præcipi; adeò vt scripserit Augustinus, Euangelio se crediturum non fuisse, nisi illud auctoritas Ecclesiæ comprobasset. Tot hæreses, quas, vt affirmavit Apostolus, fore necesse erat, & quarum unaquæque Scripturam pro se proferebat, non nisi Ecclesiæ auctoritate fuisse proscriptas. Et hoc de Fide: de Legibus verò, Haberi in sacris Litteris duo præcepta adeò inculcata, Circumcisionis, & Sabbati: neutrum illorum à Christo per suam prædicationem fuisse sublatum, cum ipse dixisset, *se non venisse legem soluere, sed adimplere*: postea tamen vtrumque irritum auctoritate Ecclesiæ fuisse redditum, & quòd irrita iam essent dubitari non posse, cum Apostolus aperte affirmet, *Si circumcidamur, nihil nobis prodesse Christum*: manifestam igitur conspici potestatem Ecclesiæ vel in mandatorum mutatione. Si hæreticis esset in pretio Scriptura, Ecclesiam quoque, eiusque Præsules in pretio futuros: neque his opponi effatum sacræ Paginæ, *Omnis homo est mendax*. Verum esse, homines cum ex se ipsi loquuntur, mentiri; sed cum vnà conueniunt, & articulos Fidei agitant, tametsi discordent, interdum dum illos expendunt, vbi tamen sententiam ferunt, non ipsos quidem loqui, sed Dei Spiritum, qui loquitur in illis; adeò vt Apostolorum exemplo in definitionibus Synodorum aptè ponatur: *Visum est Spiritui Sancto, & nobis*. Ex quâ ratiocinatione collegit: *Quare sanctissimi Patres, cum vestra sanctiones præcipuè Spiritui Sancto sint tribuenda, profecto Spiritus ille veritatis vt fallere non potest, ita non patietur vos falli*. Hæc Archiepiscopi dissertatio numquam qualis reuerà fuit agnosceretur in Suavis narratione, in qua videtur Orator ausus fuisse Scripturam Ecclesiæ in omnibus æquare, haud reputans, eam esse Diuinum oraculum, illam verò Diuini oraculi interpretem: ab altera induci Sacramenta, & eiusdem Ecclesiæ potestatem constitui; ab altera nihil effici posse vltra fines à Dei verbo illi præscriptos. Nec minùs ibi videtur, in immunitate ab errore, absque vilo discrimine homines Spiritui Sancto æquiparasse; equidem meminimus affirmari à S. Hieronymo, *Accusare auaritiam & latro potest*. Sed itidem meminimus Tullium docere, summà opus esse innocentia in eo qui alterum accusat. Quare perabsurdum est, quòd scriptor, qui omnes & vel ipsam Ecclesiam vult esse mendaces, cum ipse mendacissimus sit, apud multos veridicus habeatur.

• Epist. 2. ad
Neporianum.